

DE WENCKER

Anneke Steen-
huizen

De wekker

Hoofdstuk 1

Oh, help! De wekker is al afgegaan zonder dat ik het heb gemerkt. Even kijken, oei, het is al zeven uur geweest, en ik hoor om half zeven op te staan. Ruim een half uur te laat dus. Even snel omkleden. Ik heb geen tijd meer om te douchen dus doe ik dat vanavond maar een keertje extra. Dus één keer voor van morgen, en één keer voor vanavond. Ik bekijk mezelf even kritisch in de spiegel. Alleen heb ik nu echt geen tijd om me op te tutten. Nou ja, jammer dan. Ik kan me misschien wel op het kantoor optutten. Dan pak ik het lilakleurige deodorant spuitbus met lavendelgeur en spuit een hele wolk om me heen. Zo, nu ruik ik wel fris, toch?

Je zult wel willen weten hoe ik me gekleed heb. Zal ik het je vertellen? Nu denk je vast dat het heel belangrijk is. Maar dat is het ook hoor! Ik werk op een bedrijf als directiesecretaresse die in scheepsonderdelen handelt, en kan dan echt niet in mijn oude kloffie komen. Zelfs niet in een spijkerbroek.

Nee, ik draag een keurig mantelpakje, maar ik zal je vertellen dat wanneer ik thuis kom, ik me gelijk omkleed in een spijkerbroek met een slobbertrui. Op zich gaat dat mantelpakje wel, weet je wat het geheel zo ongemakkelijk maakt? Die rot punthakschoenen. Diegene die ze uitgevonden heeft, heeft denk ik zelf een punthoofd. Als ik na het werk thuiskomt neem ik altijd een voetenbadje. En dan moet ik nog eens panty's dragen ook. En er zit vaak na een paar tellen een ladder in. En mijn lieve poezenbeest heeft ook de nijging om ladders in mijn panty's te maken.

Ik zal je wel vertellen dat ik daar een oplossing op gevonden heb. Ik neem mijn panty in mijn tas waar ook mijn lippenstift, neuspoeder en portemonnee in zit. Als ik dan op mijn werk kom, ga ik meteen naar de wc om even mijn panty's aan te doen. En tot dus ver heeft niemand er al wat van gemerkt. Dus ja, nu ben je op hoogte van mijn outfit. En het was best nogal interessant, hé!

Oh, jongens, ik heb mijn tijd zitten verkletsen, en zal nu wel een driekwartier te laat op mijn werk komen.

Gauw rij ik met mijn bescheiden autootje naar mijn werk, en hoor mijn maag knorren. Ik had echt geen tijd om te ontbijten. Weet je wat? Ik eet wel een mars uit de snoepautomaat. En gelukkig staat er nog een potje kauwgom op mijn bureau. Ik heb mijn tanden niet gepoetst. Terwijl ik in mijn autootje allemaal oplossingen voor mijn netelige problemen zit te verzinnen let ik niet zo goed op het verkeer. En krijg ik een aanrijding van rechts. Ja, ik heb niet goed opgelet, en het is mijn schuld. Gelukkig ben ik verzekert. De bestuurder van de auto met wie ik een aanrijding heb stapt uit zijn auto net als ik. Gelukkig waren het alleen maar schrammen op beide auto's. De bestuurder komt me heel bekend voor, alleen kan ik niet plaatsen vanwaar ik hem ken.

Dan zeg ik tegen hem: "ik geef je het adres wel even van de zaak waar ik werk, dan kunt u de rekening daar wel naar toesturen. Ik moet nu echt naar mijn werk gaan, ik ben al ongeveer een uur te laat en mijn baas is echt een man van de klok."

Snel schrijf ik het adres van de zaak op een papiertje van een notitieblokje die ook in mijn tas zit met een pen die ook ergens in mijn tas zweeft, en overhandig het hem. Hij stopt het in de zak van zijn beige overhemd. Hij had nog een broek aan, gelukkig maar, het was een zwarte spijkerbroek. Het geheel staat hem goed en sportief. Ik ben niet zo weg van die apenpakjes die de mannen op mijn werk dragen. Maar ja, het hoort er nu gewoon bij. Ik wens de meneer een goede dag toe en stap in mijn autootje en rij naar de zaak waar ik werk.

Ik loop het kantoor binnen en kom mijn vriendin Laura tegen.

Ze zegt: "Annelies, zo heet ik, je zit op hete kolen, de baas is woest op je."

"Ik moet even mijn panty's aandoen in de dames-wc, die paar tellen moet hij dan maar even blijven wachten", zeg ik.

Heel snel doe ik mijn panty's aan en loop met Laura achter me aan naar het kantoor van de directeur. Opeens trekt Laura aan mijn arm en zegt: "er zit een ladder in je panty."

“Ook dat nog, omdat ik zo laat ben heb ik me zo gehaast dat er een ladder in mijn panty gekomen is. En ik heb er maar één bij me. Dus moet ik snel naar de winkel om een nieuwe te kopen”, zeg ik.

Als de wie de waai ren ik naar de dichtstbijzijnde winkel om een nieuwe panty te kopen. En dan begint het ook nog te regenen, en glij ik met mijn pumps onderuit, een paar mensen trekken me weer overeind en ik zit helemaal onder de modder.

Ja, zo kan ik me niet vertonen, en loop een chique modezaak binnen waar ik van mijn laatste spaarcentjes een nieuw outfit koop, en daar versta ik een mantelpakje onder. Gelukkig kleuren mijn pumps er mooi bij. Ik heb ze met mijn papierenzakdoekje schoongemaakt. Gelukkig is het gestopt met regenen, en nadat ik hem betaald heb ga ik naar mijn werk en doe mijn nieuwe mantelpakje en mijn panty in de dames-wc aan. Gelukkig dat mijn kat niet in de buurt is. Het zou me wat zijn als hij er wel is, en zich in mijn tas heeft verstopt! Mijn baas zou er niet zo blij mee zijn als er een kat zomaar uit het niet in zijn kantoor zou lopen. Mijn kat is ook nog eens een langharige kat. Misschien is mijn baas wel allergisch en gaat flink niesen zodat alle paperassen op zijn bureau door elkaar raken. Ik zie het al gebeuren. Maar of dat ik nou zoveel medelijden met de beste man zal hebben? Ik betwijfel het. Ik zal straks echt op mijn dak krijgen als ik hem spreek. En ik geloof echt niet dat ik een complementje over mijn nieuwe plunje zal krijgen.

En toch zal ik me bewapenen door vuurrode lippenstift op te doen. Groot gelijk toch? Dat zou jij toch ook doen als je in mijn schoenen stond, tenminste als je een vrouw bent? En die zitten me toch lekker! Ik zal ze echt aanbevelen, vooral als het regent! Ik loop voorbij de receptie waar Laura werkt, ze legt net de telefoon neer en bekijk me kritisch. Ze vraagt of dat het gelukt is, met panty's kopen.

“Ik dacht dat je alleen panty's zou kopen?”, vraagt ze.

Ik vertel het hele gebeuren van daarnet op straat.

Ze begint te lachen en zegt dan: “je ziet er wel mooi uit, maar ik zal je wel voorbereiden, er is hoog bezoek bij de baas Geunings.

Wacht even, ik heb hier een bos bloemen met een kaartje erbij. Ik zal heel eerlijk zijn dat ik zo nieuwsgierig was dat ik het gelezen heb.

Alleen de initialen kon ik niet lezen, dus ik weet niet wie de beste man was. Maar je bent voor een lunch uitgenodigd. Er staat ook dat hij geen "nee" accepteert. En je moet een goed humeur bij je hebben. Dus mademoiselle Annelies, maak er wat moois van. Je hebt echt wel verdiend na die op de klippen geraakte relatie van 28 jaar geleden in Zuid-Afrika, toch? Je hebt daarna nooit meer een relatie gehad. Oké, met Peter, een paar weekjes maar, en het leven gaat zo snel voorbij. Ik wil echt weer een lachende Annelies zien, hoor!"
Laura en ik zijn al vriendinnen vanaf onze vijfde.

Hoofdstuk 2

Ik besluit om de bos bloemen zonder kaartje aan mijn baas te geven. Hij heeft er niks mee te maken wat erop staat. Met knikkende knieën loop ik het kantoor binnen van mijn baas.

Er zit een man die mij echt de kriebels geeft op een stoel bij het bureau. Hij bekijkt mij van top tot teen, en geeft mij echt het gevoel dat hij mij in gedachte uitkleedt.

“Dit is meneer Manders, hij kijkt een dagje mee om te zien hoe het er hier aan toegaat. Misschien worden we nog compagnons. Hij zal de hele dag met je meelopen om het reilen en zeilen van dit bedrijf eens van dicht bij mee te maken. Ik knik met mijn hoofd en zet de bloemen in een vaas op het bureau neer.

“Ik moet even naar het toilet”, zegt meneer Manders en loopt het kantoor uit.

Dan krijg ik de verwachte uitbrander van mijn baas. “Als die meneer Manders niet vanmorgen zou zijn gekomen, had ik je misschien wel ontslagen, of heb je een reden waarom je zo laat op je werk bent komen opdagen?”

Ik kan mijn baas moeilijk vertellen dat ik mijn panty's iedere morgen in de vrouwen-wc aandoe omdat mijn kat er anders ladders in maakt, dus zit ik snel een smoesje te verzinnen, maar kon niet vertellen dat ik naar de tandarts moest omdat ik er vorige week nog ben geweest. En hoofdpijn trapt hij niet meer in. Dus vertel ik hem dat mijn oma heel ziek is, en dat de hele familie aan het waken is en dat het vannacht mijn beurt was. Het is wel een hele grote leugen, maar wat zou jij doen als jij in mijn schoenen stond? Trouwens ze knellen dus ik zal je niet aanraden om die te dragen.

Maar gek genoeg zit er toch nog wat menselijks in die man, want hij geeft mij een klopje op mijn schouder en wens mij het beste toe. Eerlijk gezegd voel ik me heel schuldig, maar ja, het moet maar, hoor. Het is pauze en er is iemand jarig, dus wordt erop gebak getrakteerd. Meneer Manders zegt tegen mij: “is het wel goed voor je lijn?” Een vrouwelijke collega zegt daarop: “ik zou best wel zo 'n mooi figuurtje als Annelies willen hebben hoor.”

Ook andere vrouwen beamen dat.

Net als ik, mogen ze hem niet zo graag.

De zaak waar ik in werk heeft verschillende etages met liften. Meneer Manders en ik moeten naar de bovenste verdieping zodat ik hem kan laten zien waar de bibliotheek is. Daar staan boeken over allerlei schepen van verschillende tijden. Nadat meneer Manders uitgekeken is gaan we weer naar beneden met de lift.

Maar meneer Manders heeft losse handjes en gebruik ze ook als we in de lift zijn.

“Dit zeg je tegen niemand, anders gebeurt er iets wat niet zo leuk voor je is. En je kunt het ook niet tegen je baas zeggen want wij zijn maten van elkaar en hij zal je nooit geloven”, zegt hij.

We lopen de lift weer uit en ik ga zo snel mogelijk naar het toilet.

Daar laat ik mijn tranen gaan en Laura komt het toilet binnen lopen net terwijl ik bezig ben mijn gezicht af te wassen.

“Wat is er aan de hand?”, vraagt ze.

“Niks”, zeg ik.

“Annelies wij zijn toch vriendinnen van elkaar?”, vraagt ze een beetje verdrietig.

“Lieve Laura, ik kan het je niet vertellen, dus laat me nou maar”, zeg ik.

“Oké, zoals je wilt”, zegt ze en loopt het damestoilet weer uit.

“Wat ben je toch voor een schoft dat door jou ik geen vrije manier heb om met mijn vriendinnen om te gaan”, zeg ik tegen mezelf als ik voor de spiegel sta en de nieuwe opkomende tranen met een stukje wc-papier weg dep.

“Wat zeg je, is er iemand een schoft?”, vraagt er dan een stem. Ik heb helemaal niet door dat het zoontje van de directeur is die op de wc zit.

“Dit is het damestoilet, jochie, en je moet me echt niet zo laten schrikken hoor!”

“Sorry, mevrouw, maar ik kan nog niet lezen, en in Papa’s zaak staan er geen plaatjes van een mannetje of een vrouwtje op de deur. Nee, er staan alleen maar letters, dus daarom zit ik op de verkeerde wc, ziet u? Maar wie is die schoft? Ome Leo Manders? Als u mij een lolly

geeft zal ik hem niet vertellen dat u hem een schoft vindt, deal?”, zegt hij en strekt zijn hand naar mij uit. Ik denk snel na, als ik het brutale kereltje de gewenste lolly zou geven, zal hij weten dat ik meneer Manders als schoft bedoelt. Het kind lijkt echt op zijn vader. Dus zeg ik: “Nee ventje, meneer Manders is het niet, en het gaat je verder niks aan.

Het kind kijkt me verbijstert aan, en ik zie aan zijn snoetje dat hij het heel jammer vindt dat hij geen lolly krijgt. Ach, ik heb meelijden met het ventje, zijn ouders zijn nog maar pas gescheiden, omdat de baas namelijk met zijn werk getrouwd is, en de moeder van het kind heeft een andere lover gevonden, die het niet zo op zoontje lief heeft. Vriendjes heeft het kind niet, en daarom neemt de baas hem tijdens de vakanties mee naar zijn werk.

Ik pak wat kleingeld uit mijn portemonnee en geef het aan hem.

“Ga maar een lekkere lolly kopen beneden uit de snoepautomaat”, zeg ik.

Hij grist het geld uit mijn handen en gaat er als een speer vandoor.

Dan loop ik naar het kantoor met mijn laptop in de hand, om een brief die de baas me zo geven zal in de laptop te zetten en het door te mailen naar het gewenste adres. Ik kom nog uit het “stenoschrijventijdperk” voort en had wat moeite met dat moeilijke gedoe. Ik bedoel daar het omgaan met de laptop mee. Maar ik heb het onder de knie gekregen, goed voor een vrouw van 45 jaar. Ja, want zoveel lentes jong ben ik!

Als ik het kantoor binnengelopen ben, meneer Manders is er ook bij, zegt mijn baas: “jij gaat met meneer Manders op zakenreis naar Tokio. Leuk hé!”

Net als een vis buiten het water loop ik te happen naar adem.

“Met meneer Manders op zakenreis naar Tokio?”, vraag ik.

“Ja”, zegt meneer Manders: “van alle mensen die ik vandaag heb leren kennen lijkt jij mij het meest geschikte persoon om mee naar Tokio te gaan. Dan zien we meteen wat van de wereld. En we kunnen er nog wel een paar dagen vakantie aanplakken. Ik heb het met je baas over gehad, je hebt nog wel een paar vrije dagen die je op kunt nemen. En we hoeven maar één hotelkamer te gebruiken, want we

denken dat jij het er wel eens mee zou zijn, want je zei nog in de lift dat we elkaar best wel liggen toch?"

Ik sta helemaal perplex. Wat heeft die meneer Manders toch veel invloed op mijn baas.

Ik heb de neiging om te gaan gillen, je kunt het je vast wel voorstellen. Maar ja, de banen liggen er niet voor het oprapen. En ik besluit toch mijn ontslag te nemen. Net als ik me omdraai gebeuren er twee dingen. Het zoontje van de baas komt binnen zetten, en ik stoot per ongeluk de vaas met bloemen om. Het hele bureau is overstroomd met water en alle papieren zijn drijfnat.

En dan zegt zoonlief: "Annelies vindt meneer Manders een schoft. Dat heb haar hardop horen zeggen toen ik per ongeluk op het dames toilet zat. Bij Papa's bedrijf zijn er geen plaatjes op de toiletten maar letters, en omdat ik nog niet lezen kan zat ik op het verkeerde toilet, gesnopen?"

"Gesnapt", zegt zijn vader.

"Maar dat is nog niet alles, ze zei dat als ik niks tegen meneer Manders zou zeggen dat ze me dan geld voor een lolly zou geven. Maar nu weet hij het wel, lekker puh, Annelies." en haalt even de lolly waar hij op zit te sabbelen en steekt zijn tong naar mij uit.

"Wat een brutale aap denk ik. Heeft hij het nou echt niet begrepen of speelt hij een spelletje met me?"

"Nou, je bent hierbij ontslagen", zegt mijn baas en verder: "om twee redenen. Eerstens die belediging naar meneer Manders en de tweede reden is: Die vaas met bloemen die je hebt opgegooid. Al die brieven ga jij vanmiddag overnieuw schrijven, zelfs al moet je overwerken."

"Meneer Geunings, daar ben ik binnen een paar tellen mee klaar, ik hoef ze alleen maar uit te printen. Na de lunch kom ik dat klusje voor u opklaren. En dan ziet u mij nooit meer terug. U heeft mij ontslagen, maar net daarvoor heb ik besloten mijn ontslag te nemen."

Dan draai ik naar meneer Manders en zeg: "En ik ga u aangeven bij de politie voor aanranding en bedreiging. Dat heeft u niet gedacht hé, net in de lift!"

En met geheven hoofd loop ik het kantoor uit.

Hoofdstuk 3

Ik kom Laura in de gang tegen.

“Ben je weer een beetje opgeknapt”, vraagt ze vriendelijke en belangstellend. ‘

“Ja, hoor, en je mag het nu wel weten want ik ben nu toch ontslagen, al had dan wel net daarvoor besloten zelf mijn ontslag in te dienen.”

“Wat is er dan gebeurd?”, vraagt Laura.

“Meneer Manders kon zijn handen niet thuis houden toen we in de lift waren, en zei dat als ik het zou zeggen het ernstige gevolgen kan hebben”, zeg ik.

“Je gaat er toch wel mee naar de politie?”, vraagt ze dan.

“Ja, zeker weten!”

Dan kijkt Laura op haar horloge en maakt een klein gilletje.

“Je mag wel opschieten want over tien minuten komt die man met wie jij een date hebt je ophalen”, zegt ze opgewonden.

“Ik ben dat helemaal vergeten, goed dat je het zegt”, zeg ik.

“Hoe heb je hem eigenlijk leren kennen?”, vraagt Laura.

“Ik heb een aanrijding met hem gehad, het was mijn schuld want hij kwam van rechts en ik heb hem niet aan zien komen vanmorgen en heb het adres van deze zaak gegeven om de rekening naar toe te sturen.”

“Zal ik je met je make-up helpen?”, vraagt Laura.

We gaan samen het toilet in en ik vertel over het plan van onze baas en meneer Manders die wilden hebben dat ik met meneer Manders op zakenreis zou gaan naar Tokio, en over de geschiedenis van het zoontje van de baas met zijn lolly.

“Hij heeft veel weg van zijn vader”, zegt Laura.

“Ja, dat vind ik ook”, zeg ik.

“Maar nu gaan we al die nare dingen vergeten want in het kaartje stond dat je een goed humeur moest hebben. Zo, ik help je wel even met je mascara en kijk, ik heb een mooie kleur lippenstift die precies bij je nieuwe mantelpakje past, als hij je nu geen complementje meer over je outfit geeft weet ik het ook niet meer”, zegt Laura.

“Oh, moet je nou eens kijken wat ik in mijn tas vind, een hele dure parfum. Kom op, doe daar ook maar wat van op”, zegt ze.

Ik voel me een stuk beter, en voel mijn maag rammelen. Zoals je begrijpt heb ik best wel trek!

Precies op de tijd wat die onbekende man op het briefje schreef staat hij voor de deur.

“Wat zie jij er leuk uit!”, roept de man uit.

Ik bloos een beetje.

“Kom, we gaan naar een restaurant, een uitgebreide lunch nuttigen.”

Ik stap in zijn auto en hij rijdt met de auto naar een sjiek restaurant.

We gaan naar binnen en bekijken de menulijst.

Ik neem een soepje van de dag met een tosti.

“Annelies, ik ontdek nu dat jij nog steeds niet weet wie ik precies ben.”

Ik kijk een beetje vreemd op, en vraag mezelf af: “hoe weet hij mijn naam?”

Ik vraag het hem.

Hij moet ontzettend lachen en zegt dan: “ik ben Paul Viljoen, uit Zuid-Afrika.”

Het duurt even voordat het kwartje valt, en dan gaat er een grote schok door me heen. En wordt ik door een soort tunnel naar het verleden gezogen.

Hoofdstuk 4

Ik had mijn HAVO diploma gehaald en kreeg er geld voor van mijn ouders als beloning, mijn broer en oudere zus hadden het geld gebruikt om hun rijbewijs mee te halen. Maar ik had andere plannen, ik ging op reis naar Zuid-Afrika. Ik ging met een reisgezelschap mee, want alleen op reis gaan mocht ik niet van mijn ouders, wel te begrijpen want ik was nog maar 17 jaar.

Eén van de dingen die ik echt wilde zien en meemaken is het Kruger-Wildtuinpark. Het leek me heel leuk om op safari te gaan.

Samen met het reisgezelschap ging ik naar Schiphol en we stapten het vliegtuig in. Het reisgezelschap bestond uit drie oudere echtparen, een jong pasgetrouwd stelletje die zo hun witte broodvakantie vierden en twee alleenstaande dames, die vriendinnen van elkaar waren. Volgens mij waren het dan ook twee juffen die even tot rust wilden komen na een jaar hard werken op school. Het was best wel een lange reis in het vliegtuig en ik zat door het raampje naar buiten te kijken.

We vlogen boven de wolken en ik vond het heel knus in het vliegtuig. Het eten smaakte me ook heel goed. Om verveling tegen te gaan draaide er een film.

Veel te gauw werd er aangekondigd dat we onze gordels om moesten doen omdat we gingen landen, met kleine tussenpozen zakte het vliegtuig naar beneden en door het raampje werden de velden, auto's en huizen steeds groter. En dan zette het vliegtuig zijn wielen op de grond neer en gingen we steeds langzamer rijden totdat hij stilstond. Door een soort van lange tunnel liepen we een heel groot gebouw binnen, Jansmuts. We gingen de douane langs en hadden niks aan te geven, wel werden onze paspoorten goed bekeken.

We werden door een busje samen met onze bagage opgehaald, en naar ons hotel gebracht, in Johannesburg. Het was een heel groot hotel, en alles was heel luxe.

We kregen de sleutels van onze kamers en gingen ons opfrissen voor het eten. Ik moest wel zeggen dat het wennen was om op de grond te lopen, ik voelde me namelijk een beetje zweverig. De volgende dag

reisden we met een bus naar Pretoria. De reisgids legde uit dat Pretoria zijn naam gekregen had van een boer uit de Voortrekkerstijd. Hij was een leider die de Voortrekkers begeleiden naar het land waar ze van droomden. Een land vrij van de Engelse overheersers. We bezichtigden verschillende monumenten, zoals de Voortrekkersmuseum, het Melroomhuis, die gaat over de Engelsen, en de Paul Krugermuseum.

Het was allemaal heel indrukwekkend.

We deden er een hele dag over om alles goed te bekijken.

Daarna reizen we naar het Kruger-Wildtuinpark. Bij de ingang hadden we al veel bekijks. Een aantal apen liepen over het dak. De twee "juffen", zoals ik ze noemde hadden het Spaans benauwd en ik kreeg de slappe lach.

Alleen was het raampje waar ik naast zit op een kiertje en een aap ging aan mijn haar trekken, ja, toen was het lachen me wel vergaan want het was best wel pijnlijk!

Maar de man die kaartjes verkocht bij de ingang van het Kruger-Wildtuin park haalde de apen van het dak door met een bezem op het dak te vegen. Dat vonden ze niet zo leuk, en protesteerden.

Maar de kaartjesverkoper wist wel raad en gooide een emmer met water over ze heen. Je kon het wel raden, ze waren binnen een paar tellen verdwenen. En toen reden we het beroemde Kruger-Wildtuinpark binnen. Je mocht hier niet snel rijden vanwege het overstekend wild. De reisleader zei: "Diegene die het eerst een leeuw ziet krijg vanavond een verassing. Ik ga nog niet vertellen wat het is, het moet een verrassing blijven."

We reden een stuk, en opeens zag ik iets tussen het dode gras bewegen.

"Een leeuw!", riep ik uit.

"Waar dan?" riepen de anderen uit.

"Kijk, daar, bij dat gras vlakbij die twee witte stenen", zei ik.

"Ja, je heb gelijk, je bent best wel een bofkont want het gebeurt niet zo gauw dat je een leeuw ziet", zei de reisleader.

"Wat is dan de verassing?", vroeg ik.

“Je mag vanavond met een van de medewerkers van bescherming van de dieren in dit park een rondleiding krijgen. Anders gezegd, je gaat op safari met een natuurbeschermer”, zei de reisgids.

“Ik op safari omdat ik een leeuw gezien had, ik heb veel te vertellen thuis!”, dacht ik.

We waren ondertussen in een kamp aangekomen. Het bestond uit allemaal rondawels dat is hoe de blanke mensen een hutje noemen in Zuid-Afrika, en in het midden van het kamp was er een restaurant. Daarom heen was er een heel groot hek, zodat de wilde dieren niet zomaar binnen konden komen. Er konden wel apen over het hek komen en ik was benieuwd hoe de twee “juffen”, zo als ik ze noemde het er mee gingen stellen! Nadat we onze spullen in de rondawels hadden gebracht en ons een beetje opgefrist hadden voor het eten gingen we naar het restaurant, benieuwd naar wat de pot schaft. Er stond koedoevlees op het menu met mieliepap en groenten.

Ik durfde het eigenlijk niet te eten. Er kwam een hele knappe man naast me zitten.

“Jij ben niet gewent dit eten te eten hé”, zei hij.

Alleen wou ik het niet toegeven en zei dat ik het wel lustte.

En ik nam een hap mieliepap, zo noemen blanke mensen maïsmeeel, en deed het in mijn mond.

Alleen begon ik te hoesten en te proesten, maar slikte het goedje toch gewoon door.

De man begon te lachen, en zei: “niet te gulzig eten hoor!”

En ik? Ik schaamde me dood, maar ja, het was ook zo 'n knappe man! Toen stak hij zijn hand naar me uit en stelde zich voor.

“Ik ben Paul Viljoen en mag ik weten hoe jij heet?”

“Ik ben Annelies Verwey en ik kom uit Nederland”, zei ik.

“Ik heb familie in Nederland wonen, en kan zelf ook een beetje Nederlands praten.”

“Oh, wat leuk”, zei ik.

De reisgids zag ons zitten en kwam naar ons toelopen.

“Dat is nou het vrouwtje waar ik van vertelde dat ze de eerste leeuw had gezien”, zei hij.

“Oh, wat leuk, ja, we hebben net kennis gemaakt, heb je zin om vanavond met mij op safari te gaan?” vroeg hij.

“Ja, dat lijkt mij enig, dus u ben zo ’n natuurbewaarder?”, vroeg ik.

“Zeg maar Paul hoor, ja ik ben een natuurbewaarder”, zei Paul.

“Hoe laat gaan we?”

“Ongeveer half acht, het kan zijn dat er veel werk is en dat we de hele nacht weg moeten blijven, mag dat van u?” vroeg hij aan de reisgids.

“Nou, dat moet Annelies zelf maar beslissen, ze is daar oud genoeg voor”, zei de reisgids.

“Nou dan is dat dan afgesproken, neem wel warme kleding mee want het is koud ’s nachts in het veld”, zei Paul.

Ik zorgde ervoor dat ik om half acht klaar stond, nadat ik lekker onder de douche was geweest. Mijn haar had ik niet gewassen, ik heb nl lang haar en ik zou geen tijd hebben om het te laten drogen voordat we weggingen. Trouwens was ik mijn haar maar een keer in de week, meestal zaterdag ’s ochtends. En het is nu donderdagavond. Paul is echt een man van de tijd, want precies om half acht werd er op de deur geklopt. Ik deed open en Paul stond voor mijn neus. Wat was hij toch een aantrekkelijke man. Ik wist geen raad met mezelf. Maar Paul riep me tot de orde door te vragen of dat ik ook warme kleren voor als we misschien vannacht buiten in een tentje moeten slapen mee nam. Het was toen winter in Zuid-Afrika. Als het in Nederland zomer is, is het in Zuid-Afrika namelijk winter, en omgekeerd. Dat heeft namelijk met de draaiing van de aarde te maken. Ook is het eerder donker ’s avonds in Zuid-Afrika dan in Nederland, vooral in de winter. Maar het wordt gelukkig niet zo koud als in Nederland in de winter. Rond zestien of zeventien graden, overdag. ’s Nachts kan het licht vriezen.

Ik had mijn boeltje gepakt en liep met Paul mee naar de landrover.

“Wat een stoere auto!”, riep ik uit.

“Ja, hé”, zei Paul, en aaide met zijn hand over de auto.

“Hij is pas nieuw, en ik mag er gebruik van maken van mijn baas”, zei Paul.

Toen zei hij: “kom, stap maar in.”

“Gaan er nog meer mensen mee?”, vroeg ik.

“Nee, we zijn met zijn tweeën.”

Een hele nacht met zo 'n man op pad! Tenminste als er wat voorvalt dat we niet meer naar het kamp konden terug gaan. Mijn vriendinnen moesten het eens weten!

We reden het kamp uit, en reden in het pikkedonker op stille weggetjes. Na een uur rijden zagen we opeens twee mannen het veld binnen rennen.

“Hier was ik al bang voor. Het zijn waarschijnlijk stropers. Die rotkerels!”, riep Paul uit.

“Wat doen ze dan?”, vroeg ik.

“Ze hakken de horens van neushoorns er af, en laten de dieren dan zo gewoon achter. Het kan ze niet schelen dat die dieren dan zo doodbloeden.”

“Ja, maar dat is toch bar!”, riep ik uit.

“Wat we ook doen, ze blijven er mee door gaan. En dan is zo 'n neushoorn nog een bedreigd diersoort ook. Achter in de landrover ligt een verbanddoos, pak hem maar even en dan we gaan zijn wond verbinden”, zei Paul.

Ik deed wat hij zei en we gingen naar de neushoorn die zachtjes lag te kreunen. Ik had een EHBO cursus gedaan en verbond de wond.

“Jij heb voor verpleegster geleerd!”, riep Paul uit.

“Nee hoor, ik heb net mijn HAVO diploma gehaald, maar het is wel zo dat ik de verzorging in wil.”

“Nou dan hebben ze een goeie aan je, hoe oud ben jij trouwens?”

“Ik ben zeventien jaar en jij?”, ik had nog steeds moeite om jij tegen hem te zeggen.

“Ik ben tien jaar ouder”, zei Paul.

“Zevenentwintig dus”, zei ik.

En dan als een donderslag uit een wolkeloze lucht: “ik vind je lief, Annelies.”

Ik bloosde een beetje en was blij dat het donker was. Zo zag hij het namelijk niet.

“Ach, het zal wel meevallen, jij bent een van die mannen die wel honderd vrouwen achter je aan hebt”, zei ik.

“Misschien wel, maar die kijken alleen naar mijn uiterlijk. Ik ben altijd op mijn hoede bij de vrouwen. Bij jou heb ik dat gevoel niet.”

En zo kreeg ik een kijkje in zijn diepe innerlijke. Een man die veel charme had, maar die eigenlijk heel eenzaam was, en ik? Ook ik ben onder indruk van zijn charmes, maar gek genoeg was ik in al die tijd vanavond dat ik alleen bij hem was volwassen geworden. Gek hé!

“Jij bent eigenlijk een hele kwetsbare man, dat klopt, vind je ook niet Paul?”, zei ik.

“Jij bent de eerste vrouw die dat echt ziet, weet je dat Annelies?”

“Ja, is dat zo?”, zei ik een beetje gevleid.

“Ja, dat is zo, ik zal je zelfs een geheimpje vertellen. Weet je dat ik nog maagd ben?”

“Ja, echt waar?”, vroeg ik, en moest een lach onderdrukken. Maar omdat ik aanvoelde dat hij dat heel erg zou vinden, lukt het me.

“Weet je dat ik dat ook nog ben?”, zei ik.

“Vind je mij ook een beetje aardig?”, vroeg hij toen.

“Ja hoor”, zei ik, nam zijn gezicht in mijn handen en gaf hem een kus.

“Laten we de tenten even gaan op zetten, en een kampvuur maken. Zo 'n kampvuur schrikt de meeste wilde dieren af, we zullen vannacht hier moeten doorbrengen, we kunnen die neushoorn niet alleen hier laten, morgen al er weer licht is zal ik mijn collega's op de hoogte brengen dat er weer eens stropers bezig zijn geweest. Ze kunnen hem dan wel op komen halen, daar is het nu te donker voor”, zei Paul.

Het was een heel gedoe om de tenten op te zetten in het donker, en we kregen beide de slappe lach.

Maar na een tijdje worstelen met zijlen en palen stond de tent op zijn plaats en zaten we met zijn tweeën bij het vuur.

“Ken jij de geschiedenis van Zuid-Afrika?”, vroeg Paul.

“Niet echt, maar ik weet wel dat het de land van apartheid is”, zei ik.

“Dat klopt, en ik wil je er wat meer van vertellen, vind je dat goed?”

“Ja hoor, ik ben echt heel benieuwd”, zei ik.

“Nou dan begin ik helemaal bij het begin. In de 16^e eeuw waren er Nederlandse kooplieden die naar Indië gingen om er handel te drijven. Het was een hele lange tocht, ze moesten helemaal om Afrika heen reizen. Omdat ze vers voedsel nodig hadden maakten ze een verversingspost in het puntje onder in Afrika. Later is dat Zuid-Afrika geworden. In Europa was er toen onenigheid tussen de Rooms Katholieken en de Protestanten. Het werd voor de Protestanten heel gevaarlijk omdat ze om hun geloof vervolgd werden. Er zijn toen heel veel Protestanten naar Zuid-Afrika gevlucht. Dat werden later de boeren. Maar Engeland had zo ook hun interesse in Afrika. Bij hun ging het vooral om macht. Heel wat jaren werden de boeren onderdrukt door de Engelsen en besloten ze het land waar ze woonden te verlaten naar een gebied waar er geen onderdrukking van de Engelsen was. Dit noemden ze de “Groot Trek.”

“Daar heb ik iets van in het Voortrekkersmuseum gezien”, zei ik.

“Ja, ik weet dat de geschiedenis van de Voortrekkers in de muren van de Voortrekkersmuseum uitgebeeld is, maar luister ik ga verder vertellen. Het gebied waar de Voortrekkers naar toegingen behoorde eigenlijk aan de donkere mensen. Ze zagen de blanke mensen echt als een gevaar en een bedreiging. Dus ja, toen kwam er wrijving tussen de zwarte mensen en de blanke mensen. Er zijn toen ook vreselijke dingen gebeurd, en er was ook veel bloed gevloeid aan allebei de kanten. Het is een land van veel verdriet, en misverstanden. De boeren wilden dat de koning van de Zoeloes, Dingaan was zijn naam, zijn naam op een papier zette zodat dat ze zo een bewijs hadden dat ze in dat land mochten wonen, maar de leider van de boeren, Pretorius werd met nog veel andere boeren uitgemoord. En toch is dat papier met de handtekening van Dingaan terug gevonden.

En de boeren vonden toen dat ze recht hadden om in het land te gaan wonen. Dat terwijl de zwarte mensen helemaal de betekenis van dat velletje papier niet begrepen. En de zwarte en de blanke moeders hadden allebei het zelfde verdriet, ze treurden om de dood

van hun zonen. Begrijp je nu waarom het nog lang niet koek en ei is tussen de blanken en de zwarten hier in Zuid-Afrika?”, vroeg Paul. En ik knikte langzaam met mijn hoofd.

“Zal het ooit goed komen?”, vroeg ik zachtjes.

“Ik denk van niet”, zei Paul, en verder: “die haat zit er zo diep in van binnen.”

Opeens werden we opgejaagd door een groot lawaai.

“Gauw het vuur blussen”, riep Paul uit.

Een hele grote olifant kwam aanrennen.

Alleen hadden we geen tijd meer om het vuur te blussen, zo snel kwam de olifant aanrennen. Met zijn poten bluste hij het vuur.

“Ik dacht dat je zei dat wilde dieren niet zo van vuur houden, en daarom wegblijven!”, riep ik geschrokken uit.

“Dat klopt, maar ik dacht dat er hier in de omgeving geen olifanten waren, het is heel lang geleden dat we ze hier hebben gezien. En ja, als een olifant vuur ziet gaat hij er heel snel op af.”

“En nu?”, vroeg ik.

“Wat nu?”, vroeg Paul.

“Hoe moet dat nou, als we gaan slapen?”, vroeg ik.

“We kunnen nu inderdaad niet meer in de tenten slapen, dat zou te gevaarlijk zijn. Maar we kunnen wel op de achterbank van de landrover slapen. Met zijn tweeën. Knusjes bij elkaar, want het is niet zo ruim”, zei Paul.

Nou, ik kan je vertellen, het werd een hele knusse nacht.

We werden 's ochtends heel vroeg wakker. Paul ging naar buiten en maakte een vuurtje om water te koken voor koffie. Het was fris buiten en ik hield mijn joggingpak aan waarin ik ook had geslapen. Meer kleren had ik niet bij me, en mijn haarborstel, tandenborstel en tandenpasta had ik ook niet meegenomen. Ik had er gewoon niet aan gedacht. Paul had het wel allemaal meegenomen, en zei: “ik ben altijd op dit soort nachten voorbereid, en zorg dus dat ik het altijd bij me in de landrover heb.”

“Slim”, zei ik.

“Ja, hé”, antwoordde hij.

“Ach, zo erg is het nu ook al weer niet, straks als we weer terug zijn in het kamp kan ik mezelf wel verzorgen.”

“Dat denk ik niet juffie, want jullie moeten morgen weer doorreizen naar andere bezienswaardigheden in Zuid- Afrika. Ik wil je graag nog één dagje bij me hebben, begrepen?”

Hij zei het zo stellig dat ik er niet tegen in kon gaan. Niet dat ik het erg vond trouwens.

Maar ik dacht bij mezelf: “was dat moois wat we vannacht met elkaar beleefd hebben dan maar voor één keer? Ik had mooiste wat ik had aan hem gegeven!”

Alleen durfde ik het hem niet te zeggen en besloot het maar voor mezelf te houden.

“We kunnen alleen niet zoenen, want ik heb geen frisse mond”, zei ik tegen hem.

Hij begon te lachen.

“Volgens mij vind jij dat net zo erg als ik”, zei hij.

“Maar er is een oplossing voor hoor, namelijk kauwgom! Dat gebruik ik ook altijd als ik geen frisse adem heb. En wat je haar betreft, er zitten nu mooie krullen in. Kijk maar in de spiegel aan de zijkant van de deur”, zei Paul.

Ik keek in de spiegel en ik moest zeggen, het valt reuze mee. Omdat mijn haar al van zichzelf krult valt het niet zo op dat het in de war zit.

“Weet je wat ik ook altijd doe als ik wakker wordt 's ochtends?”, vroeg ik aan Paul.

“Nou?”, vroeg hij.

“Ik vind het fijn om te douchen, maar dat kan hier niet”, zei ik.

“Nou, dan gaan we dat toch doen”, zei Paul.

“Waar dan?”, vroeg ik.

“Hier achter, kijk bij die doornbomen heb je een stroompje”, zei hij.

“Is het niet gevaarlijk? Ik bedoel zijn er geen wilde beesten in de buurt?”, vroeg ik.

“Ach, dat zal wel meevallen”, zei hij en doet zijn kleren uit.

“Nou meid, kleed je eens uit, dan kan ik in het daglicht zien hoe dat je eruit ziet”, zei hij, en grinnikte een beetje.

Heel verlegen kleepte ik me uit en ging achter Paul het water in. Maar het was zo koud dat ik er gelijk weer uit ging. Het is namelijk winter in Zuid-Afrika.

Opeens zag ik een krokodil heel langzaam naar Paul toe zwemmen.

“Kijk uit, een krokodil!”, riep ik uit.

Heel snel zorgde Paul dat hij het water uitging.

“Je hebt mijn leven gered!”, riep hij uit.

Met één van de dekens die achter in de landrover lag droogden we ons af en deden snel weer onze kleding aan.

We aten wat brood en dronken de koffie, die al een beetje oud geworden was.

We gingen bij de neushoorn kijken en zagen dat hij dood was. Er zwermden al aasgieren in de lucht.

Paul zei: “we laten hem maar hier, de aasgieren hebben nu een heerlijk maaltje.”

Paul nam even radiografisch contact op met het kantoor van het kamp en deed verslag. Zijn baas gaf hem de opdracht de neushoorn gewoon te laten liggen waar hij lag.

“Wat gaan we vandaag doen?”, vroeg ik.

“Ik wil je wat meer over de natuur in Zuid-Afrika vertellen.”

“Oh, wat leuk”, zei ik.

“Daarom gaan we wat in het veld rond lopen, ik neem mijn geweer met me mee zodat als er gevaar dreigt we ons kunnen verdedigen.”

“Is het echt veilig wat we doen?”, vroeg ik.

“Ja, het is mijn dagelijks werk, ik moet de natuur in stand houden en moet daar veel onderzoeken aan doen”, zei Paul.

“Is het dan ook jouw werk om door een krokodil achterna te worden gezeten?”, vroeg ik en moest er toen eigenlijk om lachen, gewoon door de schrik.

“Nee, dat laatste niet, en ik zal je altijd dankbaar blijven want je hebt toch maar mooi mijn leven gered”, zei Paul.

“Nou, dat zit wel goed hoor”, zei ik.

Maar Paul was heel serieus, en zei: “nee, echt waar, ik zal je altijd dankbaar blijven en ik weet gewoon niet wat ik je ervoor kan geven.”

Ik dacht bij mezelf: "ik weet wel wat je me geven kan, de keuze om met mij de toekomst te delen", alleen durfde ik het hem niet te zeggen.

Paul haalde een rugtas uit de achterklep van de landrover en vulde hem met proviand.

"We moeten zorgen dat we genoeg levensmiddelen hebben, zodat we niet in de problemen komen omdat we te weinig eten en drinken hebben", zei hij.

Hij zette de rugtas op zijn rug en zei tegen mij dat ik achter hem moest lopen. Hij nam ook zijn jachtgeweer mee. We liepen door het veld en ik was in een heel andere wereld als dat ik gewend was. De omgeving bestond uit lang droog gras en er waren veel dorenbomen. "In de winter is het altijd droog in Zuid-Afrika, dan is het gras droog. Maar in de zomer heb je de zomerregens en dan wordt het mooi groen. Moet je die bergen in de verte eens zien, ze lijken wel blauw, vind je dit geen pracht gezicht bij elkaar?", vroeg hij.

En opeens begreep ik iets. Paul hield zoveel van dit land, hij zou mij er nooit boven uitkiezen. Dit land zat in zijn aderen, en hij zou langzaam wegwijnen als ik hem naar mijn wereld meenam. Het was gewoon een feit die ik onder ogen moest zien. Een bikkelharde feit. En ik nam me voor om de hele dag van zijn gezelschap te genieten. Het zou wel de mooiste dag van mijn leven worden, maar dan wel met een verdrietig randje eraan.

We liepen verder en opeens zag ik een grote hoop grond.

"Wat is dat voor iets?", vroeg ik.

"Dat is een mierenhoop, daar wonen mieren in. Mieren zijn de voorbeeld voor mensen die lui zijn. Ze werken echt ontzettend hard, en ze kunnen ook voorwerpen slepen die stukken zwaarder zijn dan zichzelf. Vroeger in de Voortrekkerstijdperk gebruikten de vrouwen ze om eten in te koken. Ze groeven een gat in zo 'n mierenhoop en bakten er ook onder andere beschuit in."

"Wat interessant", zei ik.

"Ja, en weet je wat dit is?"

Pul liet me een stuk huid zien.

“Wat is dat?”, vroeg ik.

“Dit is de huid van een slang, net als mensen en andere dieren vervelt een slang ook, ik vind het leuk om ze te sparen. Ik heb dan ook allerlei slangenhuiden in verschillende kleuren en groottes. Er zijn trouwens veel dingen uit de natuur die ik verzamel. Als de gelegenheid zich voor doet zal ik je het wel laten zien”, zei Paul. Paul pakte zijn verrekijker die hij ook mee genomen had en keek wat in het rond. Toen zei hij: “in de verte loopt er een olifant. Als een mannetjesolifant merkt dat zijn laatste dagen zijn aangebroken, verlaat hij de rest van de groep en gaat in stilte sterven. Omdat deze olifant alleen is denk ik dat het zo ’n olifant is.”

“Mag ik ook even kijken?”, vroeg ik.

Het mocht en ik keek in de verte om me heen. Toen zag ik de olifant. Hij zag er inderdaad oud uit.

We liepen nog een stukje verder.

“Kijk eens, hier kan je sporen van dieren zien. Het kunnen vast wel sporen van bokken zijn. Weet je dat Bosjesmannen, in het Zuid-Afrikaans noem je die Boesmans hele goede spoorvinders zijn? Daar staan ze om bekend, dat moet ook wel want buiten is gewoon thuis voor ze”, zei Paul.

We stonden weer even stil, en keken om de beurt door de verrekijker.

“Nu moet je even heel stil zijn. Er is een vrouwtjestijger met haar welpen in de buurt. En het kan heel gevaarlijk zijn want zo ’n moeder gaat door het vuur voor haar kroost. Ik zorg wel dat het geweer gebruikt kan worden als het nodig is. Gelukkig is de wind zo dat ze ons niet ruiken kan”, zei Paul.

Terwijl hij aan het praten is laadde hij zijn geweer.

Na een poosje kijken door de verrekijker zagen we dat de tijger met haar kroost weg aan het lopen was, in de andere richting dan die wij aan het lopen waren.

“De kust is veilig hoor, we kunnen weer verder lopen”, zei Paul.

We liepen langs een doornboom.

“Kijk”, zei Paul, “daar heb je een kruisspin, zal ik hem op je hand doen?”, vroeg Paul.

“Nee liever niet, ik vind dat beest dood eng.”

Paul moest er smakelijk om lachen.

“Je hoeft niet bang te zijn hoor, ik had het echt niet gedaan, zelfs al zou je het goed hebben gevonden, hij is namelijk heel giftig.”

Onderweg kwamen we zebra's en een boksoort tegen.

“Hoe heten die bokken?”, vroeg ik.

“Dat zijn koedoes en ze zijn vaak in de buurt van zebra's. Die twee diersoorten zijn erg op elkaars gezelschap gesteld, dus zie je ze ook vaak samen. Je weet zeker wel dat er geen twee zebra's zijn die de zelfde strepen hebben. Bij ieder zebra zijn ze weer anders.”

“Ja, dat wist ik, dat valt wel mee hé?”, zei ik.

“Ja, inderdaad”, zei hij een beetje uit het veld geslagen.

“Het vlees van een koedoe smaakt heerlijk. Je kunt er ook biltong van maken, dat is gepekeld vlees dat je drogen moet.”

“Biltong?”, vroeg ik verbaasd.

“Als we vanavond weer op het kamp zijn zal ik je het wel laten proeven”, zei Paul.

“Nou, ik ben zeer benieuwd”, zei ik.

“Ik denk dat het je wel zal smaken”, zei Paul.

Opeens hoorden we een heel hard geluid dat op kwê klonk. En het komt uit de lucht. Ik schrok me een ongeluk. En weer moest Paul heel erg lachen.

“Dat is de kwêvogel, die maakt een heel groot kabaal zoals je hoorde, het is een vogel die je eigenlijk nooit ziet maar je weet wel dat hij er is door het grote kabaal dat hij maakt”, zei Paul.

We liepen weer verder. En we kwamen langs een rivier waar het water heel laag in stond. We zagen een giraf van het water drinken. Hij stond met zijn voorpoten uit elkaar omdat zijn kop anders niet bij het water kon.

“Als een giraf water drinkt, is hij op zijn kwetsbaars. Het duurt namelijk even een poosje voor dat hij weer goed op zijn benen staat als hij klaar is met drinken. Als hij aan het drinken is, is hij een makkelijke prooi voor vleesetende dieren. Begrijp je een beetje wat ik bedoel?”, vroeg hij.

“Wat interessant allemaal!”, riep ik uit.

“Ja, de natuur is mooi hé”, zei Paul.

En weer besef ik dat hij dit leven niet zou kunnen missen, daarvoor was hij teveel één met de natuur geworden. In mijn wereldje zou hij zich doodongelukkig voelen, en ik besloot om nog meer van deze dag te genieten.

“Jij hebt toch een leeuw gezien?”, vroeg Paul.

“Ja, daarom mocht ik ook mee op safari”, zei ik.

“Precies, ik zal je eens iets over leeuwen vertellen, in de leeuwenwereld staat de leeuw boven de leeuwin, en de leeuwin zorgt voor het eten. Maar ze gaat pas eten nadat de leeuwen uitgevreten zijn. En daarna volgt het nageslacht”, vertelde Paul.

“Dat wist ik ook, ik vind het namelijk leuk om natuurprogramma’s te bekijken, dus sommige dingen die jij mij vertelt weet ik al”, zei ik.

“Weet je, ik kom op een leuk idee, wij gaan jagen. Maar om dat te doen moeten we eerst terug naar de landrover om hem op te halen zodat we onze buit in de landrover kunnen plaatsen.”

En dat deden we ook. We liepen naar de plaats waar onze landrover geparkeerd was, stapten erin nadat we de tenten hadden ingepakt en toen gingen we op jacht. Wat maakte ik toch veel mee op deze safari. Ik kon er wel een boek over schrijven!

“Op wat voor wild wil je gaan jagen?”, vraag ik aan Paul.

“Op een soort bok, ze noemen hem een duiker. Dat is een soort bok die niet zo groot is. En ook niet zo zwaar, want grote bokken zijn moeilijk om alleen te dragen.”

“Ja, maar ik ben er toch ook nog!”, riep ik uit.

“Dat is wel zo, maar mannen zijn nu eenmaal sterker dan vrouwen”, zei Paul.

En ik? Ja, ik kon dat alleen maar toegeven. Het is nu maar eenmaal zo.

Op een gegeven moment stopte Paul met rijden en pakte zijn verrekijker.

“Duikers zijn bokken die graag tussen de rotsen leven”, vertelde hij. We stapten uit de langrover en liepen heel voorzichtig naar een heuveltje van rotsen.

“Kijk, daar, je moet nu heel voorzichtig doen want anders horen ze ons”, zei Paul.

Voetje voor voetje slopen we er naar toe. Opeens zag ik er eentje. Zo 'n schattig bokje! En die wilde Paul dood schieten om er biltong van te maken! Nee, hoor dat ging niet door en ik riep keihard: “volk!” Het beestje ging er snel vandoor samen met zijn familie.

Paul was heel boos.

“Wat doe je nou!”, riep hij uit.

“Je gaat toch niet zo 'n schattig diertje opeten”, riep ook ik uit.

“Je bent niet wijs, je lust toch ook wel een stuk vlees op je bord”, zei hij wat kalmer.

“Ja, dat wel”, moest ik toegeven.

Paul keek op zijn horloge.

“Het is nu half vier 's middags, en ik heb trek. Kom we eten het laatste brood op en dan gaan we weer terug naar het kamp. En ik ben niet echt boos op je hoor, dat je de jacht op dat bokje tegen gehouden heb, ik had het kunnen raden. Kom, geef me nog een dikke kus, en vergeet deze dagen maar niet. Ik vind ze ook onvergetelijk”, zei Paul.

En ik besef het weer, hij zal doodongelukkig worden in mijn wereldje. Hij gaf me een steentje die hij uit zijn broekzak haalde en zei: “dit is mijn geluksteentje. Die mag jij wel hebben als herinnering aan mij.” Ik nam de steen aan en zei: “dit is mijn aller kostbaarste bezitting. Ik zal er goed op passen en heel voorzichtig mee zijn.”

Ik gaf hem de gevraagde kus, en nadat we het brood op hadden gegeten reden we weer met de landrover naar het kamp. Zonder buit op de achterbak.

En toen brak de dag aan dat ik van mijn grote liefde weg moest gaan. Ja, want dat is hij voor mij. Mijn grote liefde. Afscheid nemen is een beetje sterven zeggen ze. En voor mij voelde dat ook zo. Als aandenken aan mij gaf ik hem een parfumflesje. Dat is “mijn geurtje.”

Ook had ik hem mijn adres gegeven. Maar of dat hij mij ooit een briefje zou sturen? Ik denk het niet.

En toen was ik weer in Nederland. En ik had ontdekt dat ik zwanger was. Mijn menstruatie bleef namelijk weg. En nu? Ik kon het kind echt niet opvoeden! In de eerste plaats omdat ik te jong was, en in de tweede plaats omdat ik het kind niet kon verzorgen, ik had namelijk geen baan, en zelfs geen studie gedaan! Ook in die tijd was het geen schande om ongehuwd zwanger te zijn. Maar ik vond het toch wel heel moeilijk om het mijn ouders te vertellen. Maar ja, er zat niets anders op. Ze zouden het op een gegeven moment wel merken, ik bedoel als ik een dikke buik kreeg. Het was toen beter om ze erop voor te bereiden.

Het gesprek met mijn ouders was achter de rug en mijn ouders waren in de eerste instantie heel erg geschrokken. Maar ze waren niet boos op me. Ze adviseerde mij om het kind in een pleeggezin te plaatsen, ik kon zo dan toch nog contact met het kind onderhouden. Ik had besloten om in plaats voor de verpleging in te gaan directiesecretaresse te worden. Het klinkt misschien een beetje raar, maar ik wilde Paul Viljoen gewoon vergeten. Hij gaf mij namelijk het complement dat ik die wond van die neushoorn zo goed kon verbinden. En ik wilde hem gewoon vergeten. Maar als ik voor verpleegkundige ging leren en wonden bij mensen moest verbinden zou ik de hele tijd aan hem denken. Het klinkt misschien een beetje raar, maar voor mij was dat gewoon zo, snap je?

Ook had ik besloten om met mijn studie voor directiesecretaresse over een jaar pas te beginnen. Na de bevalling ging ik er aan beginnen, in het nieuwe school jaar, want we hadden net de grote vakantie achter de rug.

Ik had aan mijn moeder gevraagd of dat ze me zou willen leren breien. Dan had ik tenminste iets te doen. Ik kon toch geen negen maanden stil zitten! En ze had het me geleerd, met veel pijn en moeite moest ik wel zeggen. Ik was een moeilijke leerling, snap je. Maar uiteindelijk had ik het door en was een sjaal voor het kindje in mijn buik aan het breien. Ze, ik was voor controle bij de gynaecoloog geweest bij de vierde maand en hij had ontdekt dat het een meisje

was, en ze was heel welkom. Ik voelde haar ook af en toe bewegen in mijn buik. En ik probeerde te vergeten dat het ook het kind van Paul was. En dat was eigenlijk wel moeilijk, dat kan je vast wel begrijpen, niet waar?

Het kindje werd geboren. Zoals je weet was het een meisje, en ik had haar de naam Saartje gegeven. Mooie naam, vind je niet? Ze was overgedragen door mijn moeder en natuurlijk de kinderbescherming aan mensen die haar een echt thuis zouden geven. Ik heb ze ontmoet, al voor de bevalling, en ik wist dat ik mijn kindje echt aan ze toe vertrouwen kon. Het waren zulke lieve mensen! We hadden ook afgesproken dat ik Saartje een keer in de twee maanden opzoeken mocht.

Hoofdstuk 5

Het nieuwe schooljaar was begonnen en ik ging weer naar school. Zoals je weet ging ik voor directiesecretaresse leren, je weet ook wel waarom.

Het was best wel leuk op school. Ik kon goed meekomen en kon ook goed met mijn medeleerlingen opschieten. Af en toe werd er een feestje gehouden, en dan was ik altijd van de partij. Mijn oudere broer noemde mij dan ook een echte feestbeest. Op een avond was er weer zo 'n feest. We gaan ook dansen! En dat is iets wat ik heel leuk vond. Ik ging lekker douchen, deed een stoere spijkerbroek aan met een kante bloesje. En leuke sportschoenen erbij. Het stond misschien niet zo goed bij elkaar, ik vond het trouwens zelfs wel meevallen, maar ik wilde lekker kunnen dansen, en dat kan je niet op pumps.

Het feest begon om half acht en duurt tot half elf. Dat was wel heel vroeg maar ja, het was een schoolfeest, en die duurden niet zo lang. Volgens mij gewoon omdat de congerge niet te laat naar bed wilde! Ik was niet helemaal de eerste op het feest. Er stond een jongen discolichtjes op aan het hangen.

"Zo, jij bent lekker vroeg! Ik zal me even voorstellen. Ik ben Peter de Lange. En wie ben jij?"

"Ik ben Annelies", zei ik.

"Zou ik straks als het feest begint een dansje met je mogen maken?"

"Ja hoor, dat mag vast wel", zei ik, een beetje overrompelt door die jongen. Hij leek mij heel aardig, zo op het eerste gezicht.

Het feest begon en Peter kwam naar me toe. Hij kon heel goed dansen, het leek wel een beetje op ballet.

"Waar heb jij zo goed leren dansen?", vroeg ik vol bewondering.

"Ik zit op ballet", zei Peter.

"Ja, dat kan je wel merken", zei ik.

"Vind je het misschien leuk een keertje met me mee te gaan?", vroeg hij.

"Oh, dat lijkt mij wel leuk", zei ik.

"Zullen we dan volgende week woensdag gaan?", vroeg Peter.

“Dat is goed, alleen weet ik niet waar het is”, zei ik.

“Ik kom je wel ophalen, om half acht, geef je adres maar.”

Dat deed ik dus ook en opeens bedacht ik bij mezelf: “ik heb een date!”

Toen zag ik Pauls gezicht in mijn gedachten. Dat was niks geworden, en dat terwijl ik het mooiste wat ik had aan hem gegeven. En ik besloot Paul trouw te blijven. Wat er tussen hem en mij was gebeurd zal nooit meer met een andere man gebeuren. Maar ik kon er niet meer onderuit komen, ik bedoelde die afspraak met Peter, ik durfde hem niet te zeggen hoe het echt zat.

En toen was het woensdag en om vijf voor half acht ging de bel. Ik had met mijn ouders, zus en broer afgesproken dat ze niks over Saartje zouden zeggen. Ik wist geen raad met mezelf hoe ik met de hele situatie om moest gaan.

We reden naar de balletschool op zijn fiets, hij op het zadel en ik achterop, want de band van mijn fiets was lek, en ik vond het allemaal maar heel spannend.

We kwamen bij de balletschool aan en Peter zette zijn fiets in het fietsenrek. Toen liepen we het gebouw binnen en ik zag dat er meer mensen waren. En weet je wat mij opviel? Ze waren allemaal zo slank!

Ja, dat moest natuurlijk ook. Vooral een vrouw kon niet te zwaar zijn want dan was ze heel moeilijk op te tillen door haar mannelijke danspartner.

Ik ging op een bankje zitten en keek toe hoe de leerlingen les kregen. Het was best wel leuk om te zien. De juf was streng hoor! Maar ik moest wel zeggen dat ze heel aardig was. Ze kwam naar me toe lopen en stelde zich voor.

“Hoi, ik ben Ariana, en hoe heet jij?”

“Ik ben Annelies, ik ben met Peter meegekomen”, zei ik.

“Oh wat leuk, kan jij ook dansen?”

“Dat wel, alleen heel wat anders dan dat jullie hier doen, ik vind het leuk om los te dansen, discodansen zeg maar”, zei ik.

“Zou ik je een paar balletdanspasjes leren?”

“Nou, ik vind het heel aardig van u, maar ik heb het wel eens geprobeerd, alleen krijg ik zulke zere voeten in die balletschoentjes.” Ariana lachte en zei: “ja, dat klopt, maar na een tijdje gaat het wel wennen hoor, en dan doet het zo zeer niet meer.”

De avond was voorbij en Peter bracht me weer naar huis. Wanneer ik thuis aangekomen ben pakte hij me opeens beet en begon me hartstochtelijk te kussen. Ik probeerde hem van me af te duwen, en dan vroeg hij: “vind je het niet fijn als ik je kus?”

Paul kwam in mijn gedachten naar voren. Ik moet die man echt vergeten! Oké, ik had met mezelf afgesproken dat ik hem trouw zou blijven, maar ik zal hem nooit meer terug zien, en om nou mijn hele leven alleen te blijven trek me ook niet zo. Dat begrijp je toch zeker wel? Opeens ontdek ik hoe dom ik wel niet was. Als ik dan niet alleen wilde blijven en een relatie wilde hebben, is het gewoon zo dat er de liefde in zou bedreven worden, als je snap wat ik bedoel, en dat wil ik niet! Ik had nooit met Peter naar die balletschool moeten gaan, en wat moet ik nu doen?

Dan zeg ik tegen Peter: “dat is het niet, ik heb het alleen nooit eerder meegemaakt.”

Dit is het echt niet, maar ik denk dat het beter is dat hij niks van Paul afweet.

Dan geef ik hem een kus terug.

“Hebben we nu verkering?”, vroeg Peter.

“Ja, volgens mij wel”, zeg ik en we moesten beiden lachen.

Een rare tijd brak aan. Het is wel zo dat we leuke dingen deden met elkaar, zoals op het strand wandelen, winkelen, gek genoeg was Peter een man die wel van winkelen hield, naar de bioscoop gaan en natuurlijk de discotheek bezoeken.

Maar het ging niet lekker tussen ons, het ging gewoon niet. Gewoon omdat ik Paul niet vergeten kon. En ook omdat ik niet met Peter naar bed wilde gaan.

En na een paar weken vroeg Peter aan mij: “Wees eens eerlijk, je bent wel eens gekust door een man, hé?”

En ik kon allen maar eerlijk zijn.

“Ja dat klopt, ik heb tegen je gelogen, ik probeerde Paul te vergeten maar het lukt niet”, zei ik.

“Nou die Paul boft maar”, zei Peter en liep bij me vandaan.

En ik had mijn lesje geleerd. Ik ga nooit meer een relatie aan, ik kan Paul niet vergeten, en ik kan het mannen niet aandoen dat het daardoor uitgaat. Dus ja, ik ben de rest van mijn leven alleen, het is gewoon zo, toch?

's Avonds hilde ik bittere tranen in mijn bed net voordat ik in slaap viel.

Hoofdstuk 6

Opeens zit ik weer in de realiteit. En kijk ik in zijn ogen! Ik kan het gewoon niet geloven. En ik heb ontdekt dat mijn gevoelens voor hem niet veranderd zijn, na al die lange jaren. Mijn Paul, die ik nooit meer kon vergeten al had ik maar één dag en één nacht met hem meegemaakt.

“Je was zo lang stil”, zegt Paul dan.

“Ja, ik moest aan vroeger denken, ik had nooit gedacht dat ik je weer ontmoeten zou”, zeg ik.

“Vind je het fijn om mij weer te zien?”

“Een beetje”, zeg ik.

“Een beetje maar?”, vraagt Paul.

“Nou, ik ben toch wel aardig overrompeld”, zeg ik, nog steeds onder de indruk.

Paul vertelt dan dat hij een lezing over zijn werk op een universiteit moest houden, en dat hij gelijk zijn familie hier in Nederland op kwam zoeken.

“Ik ben blij dat ik in Zuid-Afrika woon en niet in Nederland. Ik heb het zo benauwd hier in dit kleine kikkerlandje”, zegt hij.

“Maar vertel eens hoe is het verder met jou gegaan vandaag nadat je mijn bloemetje met het briefje gekregen heb? Vanaf dat wij vanmorgen die aanrijding gehad had was je steeds in mijn gedachten.”

Ik zeg: “nou ik zal je wat vertellen: je hebt de bloemen aan de receptioniste gegeven alleen kon ze jouw initialen niet zo goed lezen, ze heeft wel gelezen dat ik een goed humeur moest hebben. Dat heeft ze dan ook tegen mij gezegd. Alleen ben door allerlei toestanden helemaal die afspraak van die onbekende man, ik wist niet dat jij het was, vergeten, vanmorgen was het namelijk één grote drama op de zaak, ik was al laat omdat ik mijn wekker vanmorgen niet heb horen afgaan, ik ben er dwars door heen geslapen en toen die aanrijding met jou, dat allemaal zorgde ervoor dat ik veel te laat op mijn werk kwam. En toen was er nog hoog bezoek ook. Maar ja, ik kreeg een ladder in mijn panty, en zo kan je natuurlijk niet hoog

bezoek ontmoeten. Dus ging ik een nieuwe panty kopen, alleen regende het toen en ik gleeed uit met mijn pumps op die stoeptegels. Mijn mantelpakje zat ook helemaal onder de modder en toen heb met mijn laatste spaarcenten een nieuw mantelpakje gekocht. Daarna was ik terug naar het kantoor gegaan en had me in het damestoilet omgekleed. Toen kwam Laura, de receptioniste mij jouw bloemetje met het kaartje brengen en had ik het kaartje, waarvan ik de initialen ook niet kon lezen er afgehaald en was met trillende benen het kantoor van onze baas binnen gelopen, en had hem die bloemen gegeven. Toen hij vroeg waarom ik zo laat was vertelde maar dat mijn oma op sterven lag en dat het mijn beurt was om bij haar te gaan waken. Een hele grote leugen, maar wat moest ik anders? Ik kon niet zeggen dat ik naar de tandarts moest, want ik was er pas geweest. Mijn baas, Geusings heet hij van zijn achternaam, stelde mij aan het hoge bezoek voor. Meneer Manders, en ik kreeg meteen de kriebels van die man. Mijn baas zei dat meneer Manders de hele dag met mij mee ging lopen om het reilen en zijlen van ons bedrijf mee te maken. Dus dat gebeurde ook. We moesten echter naar de bibliotheek die op de bovenste verdieping was, en meneer Manders kon zijn handen niet thuishouden in de lift, als je snap wat ik bedoel. Hij bedreigde mij ook dat er wat ernstigs zou gebeuren als ik het tegen een ander zou zeggen. Ik kon mijn tranen niet meer ophouden en ben naar het damestoilet gegaan. Mijn vriendin, de receptioniste vroeg wat er aan de hand was , alleen durfde ik het haar niet te vertellen. En dat vond zij natuurlijk niet zo leuk. Alleen had ik niet door dat het zoontje van de baas in het toilet zat, en toen zei ik hardop: "wat voor een schoft is die meneer Manders wel niet."

Dat jochie hoorde dat ook. Hij zei toen tegen mij dat als ik hem geen lolly zou geven dat hij het aan die meneer Manders zou vertellen. Ik had medelijden met het kind omdat zijn moeder een andere man boven hem verkiest en zijn vader eigenlijk ook geen tijd voor hem heeft. Dus gaf ik hem geld om een lolly beneden in de snoepautomaat te kopen.

Ik liep het kantoor van meneer Geusings weer binnen en de beide heren deelden mij mee dat ik op zakenreis moest gaan met meneer Manders. En meneer Manders zei dat we wel één hotelkamer kunnen huren omdat we het toch zo goed met elkaar op konden schieten. Ik was daar zo van geschrokken dat ik per ongeluk de vaas met bloemen die ik van jou had gekregen omgooide en het hele bureau was drijf nat, ook de brieven. Op dat moment besloot ik mijn ontslag in te dienen. En toen kwam het zoontje van meneer Geuzings het kantoor binnen met een lolly in zijn mond en zei tegen de twee heren dat ik in het toilet zei dat Meneer Manders een schoft was, en dat als ik hem geen lolly zou geven, dat hij het dan aan meneer Manders zou vertellen. Meneer Geusings was daar zo boos om dat hij mij opstaande voet ontsloeg. Ik moest die middag wel al die brieven die nat zijn geworden omdat ik de vaas met bloemen omgooide overnieuw schrijven. Een klusje dat zo gebeurd is met onze moderne computer van vandaag. Maar ik zei toen tegen de twee heren dat ik dat al van plan was, ik bedoel dat ik al besloten had mijn ontslag te nemen. Met opgeheven hoofd liep ik het kantoor uit en zei nog tegen meneer Manders dat ik er werk zou van maken, van wat er tussen ons in de lift gebeurd is. Nou, hij had er niet van terug. Het was toen etenstijd en Laura herinnerde mij er aan dat ik die afspraak met jou had, begrijp je dat ik het door al die toestanden helemaal vergeten was?"

"Ik begrijp het, je zult wel moe zijn na zo 'n dag", zegt Paul.

"Best wel, inderdaad, weet je waar ik zin in heb? Een eindje in het park hier vlakbij te gaan wandelen, een frisse neus halen kan wonderen doen", zeg ik.

"Nou, dan doen we dat toch ook", zegt Paul.

Hij rekent af en samen lopen we naar het park.

Dan zegt hij: "nadat ik jou ontmoet heb en je weer naar Nederland terug gegaan ben, ben ik je nooit meer vergeten. Het is zelfs zo dat ik daarna geen enkele relatie meer heb gehad. Annelies, ik heb je zo lief!"

"Ik heb nog een relatie gehad, maar die is uitgegaan omdat ik jou niet kon vergeten. Er is iets wat ik jou vertellen moet. Jij bent vader van

een dochter van achtentwintig jaar en opa van een jongetje en een meisje”, vertel ik.

Het is een hele grote schok voor Paul en hij gaat op een bankje die vlakbij is zitten.

“Wat zeg je me nu?”, zegt hij na een poosje.

“Weet je dan niet meer wat voor moois er tussen jou en mij gebeurd is?”, vraag ik.

“Ja dat wel, ik heb die momenten dan ook heel erg gekoesterd”, zegt Paul.

“Zou je ze willen ontmoeten?”

“Dol graag”, en dan komen zijn tranen.

“Ik ben al achtentwintig jaar vader, zonder dat ik het wist!”, roept hij uit.

“En ik heb ook twee kleinkinderen, een jongen en een meisje, hoe heten ze en hoe oud zijn ze?, vraagt hij.

“De oudste is een meisje van vier ze heet Saartje, net als haar moeder. Ik heb onze dochter Saartje genoemd, mooie naam hé!”

“En het jongetje?”

“Die heet David en is nu ruim twee jaar oud.”

“Ik heb gelukkig mijn mobiel bij me, ik bel ze wel even op”, zeg ik. Ik bel mijn dochter op en gelukkig neemt ze op.

“Hoi, lieverd, je zult wel hele maal overweldigd zijn met het nieuws dat ik je nu gaat vertellen. Ik heb je vader ontmoet, en hij zou je graag willen leren kennen.”

“Annelies, wat zeg je me nou?”, zegt ze.

Saartje noemt haar pleegouders papa en mama. Dat is zo afgesproken toen ik mijn kindje aan hun overgedragen heb. Mij noemt ze gewoon Annelies, net als kleine Saartje en David.

“Je hebt het goed gehoord”, zeg ik.

Ik moet het even verwerken, begrijp je dat?”, zegt ze dan na een poosje stilte.

“Hij heeft mij ook helemaal overrompeld”, zeg ik.

“Hoe heb je hem weer ontmoet?”, vraagt ze.

“Ik heb vanmorgen een aanrijding met mijn auto met zijn auto gehad. Ik vond hem wel bekend voorkomen, maar ik wist niet meer

precies wie hij was. Hij had mij voor een lunch uitgenodigd, en toen zei hij zijn naam. En ik was net zo overrompeld als jij”, zeg ik.

“Annelies, ik zou het wel leuk vinden om hem te leren kennen, ik denk dat het wel om vier uur kan, dan komen de kinderen uit school, hij zal het denk ik ook wel leuk vinden om hen te leren kennen.”

“Dat is goed, ik moet ook een paar dingen doen voor die tijd, dan zie je ons wel verschijnen, zeg ik.

Ik hang weer op en zeg tegen Paul wat Saartje tegen mij gezegd heb.

“Ik moet even naar kantoor om die brieven uit te printen, ik denk dat het het beste is het wel te doen anders krijg ik vandaag misschien niet uitbetaald”, zeg ik.

“Ik breng je wel even naar het kantoor en dan ga ik cadeautjes voor de kinderen kopen”, zegt hij.

Ik stap uit de auto en ga naar mijn kantoor, eerst besluit ik om die stomme brieven uit te printen. Dat klusje is snel gebeurd en ik breng ze naar het kantoor van de baas. Hij neemt ze in ontvangst, en zegt dan: “ondanks wat er vandaag gebeurd is, heb ik je altijd een trouwe werkneemster gevonden, maar die belediging tegen meneer Manders kan niet door de beugel, en daarom heb ik je ontslagen, maar ik hoop wel dat je een nieuwe fijne werkplaats terug krijgt.” Hij geeft mij een hand.

Ik loop weer naar mijn kantoor en ruim al mijn persoonlijke dingetjes op en doe ze in mijn tas, ik vond het leuk om in een gezellige kamer te werken, en had het naar mijn smaak ingericht. Ik heb ook een paar planten staan en besluit ze naar Laura te brengen, dus doe ik dat.

“Wat kom jij met die planten doen?”, vraagt ze.

“Zou jij voor ze willen zorgen? Ik heb je toch verteld dat ik ontslagen ben? Maar we blijven vriendinnen en je kom maar weer eens een kopje thee bij me drinken.”

Ze loopt naar me toe en geef me een stevige omhelzing.

“Je was een fijne collega en vriendin, ik hoop dat je snel weer een baan krijgt”, zegt ze.

“Dank je wel, ik vond jou ook een fijne collega en inderdaad een goede vriendin, en vergeet onze afspraak niet hé!”

Dan denk ik aan meneer Manders die mij toch wel echt aangerand had. Het politiebureau is hier vlakbij dus besluit ik om even aangifte te gaan doen. Ik heb met Paul afgesproken dat hij mij om half vier op zou komen halen, van mijn werk.

Het is een vriendelijke agent die mij ontvangt, en ik vertel wat er tussen mij en meer Manders gebeurd is. Ik moet het adres van mijn werk geven en de agent zegt dat hij eens een hartig woordje met hem zou wisselen.

Hoofdstuk 7

Precies om half vier komt Paul me op halen. Net als die ene keer dat hij me s' avonds om precies half acht kwam op halen om met hem op safari te gaan die nacht toen ik een reis door Afrika maakte van het geld dat ik van mijn ouders had gekregen omdat ik mijn HAVO-diploma gehaald had.

Ik wijs hem de weg en we rijden met zijn auto naar een stadje niet zover hier vandaan. Ik merk dat Paul heel gespannen is en zeg: "Het zijn echt lieve mensen. Ze zijn niet voor niks kinderen van jouw."

"Vind jij mij dan ook nog steeds lief", vraagt hij dan aan mij.

"Dat heb je al eerder gevraagd vandaag. En ik zal je wat vertellen, ik hou na al die lange jaren nog steeds van je", zeg ik.

"Dan is dat wederzijds", zegt Paul.

Dan rijden we de stad binnen en ik leg hem uit hoe hij moet rijden.

We komen een woonwijk binnen en parkeren de auto voor het huis.

Twee kleine hummeltjes komen naar buiten rennen.

"Hoi Annelies, zo hebben we afgesproken dat ze mij zouden noemen, kom je weer!"

"Ja lieverd ik ben er weer, en ik heb iemand meegenomen. Een hele lieve meneer, geef hem eens een handje", zeg ik.

Een beetje verlegen lopen ze naar hem toe, dan begint Paul te huilen.

De kinderen schrikken er een beetje van en kijken me een beetje bevreemd aan. Ze hebben nog nooit een volwassen man zien huilen.

Dan komt mijn dochter naar buiten. En ook zij kon haar tranen niet ophouden.

"Jij bent dus mijn vader!", roept ze uit.

Paul loopt naar haar toe en geef haar een stevige omhelzing.

Dan zegt Saartje: "kom op we gaan naar binnen, ik heb gebak gehaald en de koffie is bezig door te lopen."

We gaan het huis binnen en de kinderen gaan bij Paul op schoot zitten.

En we genieten allemaal van het lekkers. De koffie smaakt prima en de kinderen drinken ranja. De cadeaus komen tevoorschijn. En de blije kindersnoetjes doen Paul goed, merk ik aan hem. Voor de kleine

Saartje heeft Paul een Barbiepop gekocht. En voor David een mooie grote hijskraan. En voor grote Saartje heeft hij een heel mooi sjaaltje gekocht. En tot mijn verbazing krijg ik ook een cadeau, een mooi goud kettinkje met een gouden hartje waar een diamantje in zit. Ik heb echt waar nog nooit zo'n mooie ketting gezien! En die heb ik van Paul, mijn Paul gekregen!

Dan vraagt Saartje heel nieuwsgierig naar het leven van Paul.

En daar kan hij wel genoeg over vertellen. Hij vertelt dat hij in het Kruger-Wildtuinpark werkt al natuurbeschermer. Terwijl hij over zijn werk praat zie ik dat zijn ogen glinsteren. Ja, zijn leven in de natuur zit gewoon in zijn bloed. Hij vertelde ook dat hij vandaag een aanrijding had met mij, en dat hij de stoute schoenen heb aan gedaan om een afspraak met mij te maken gewoon om te kijken hoe het met me gaat.

En daar is hij nu heel blij mee want hij wist niet dat hij een dochter, en zelfs twee kleinkinderen had.

We blijven nog een poosje praten terwijl de kinderen met hun nieuwe speelgoed aan het spelen zijn.

En dan gaan we weer weg. Paul moest beloven dat hij weer zou komen, en hij zei dat hij binnenkort weer eens langs zou komen.

Hoofdstuk 8

“Weet je wat we doen”, zeg ik als we weer in de auto zitten.

“We gaan naar mijn huis en dan flans ik een lekker maaltje voor ons tweetjes in elkaar, vind je dat niet leuk?”

“Dat lijkt me heel erg leuk, ik heb nog nooit iets van jou brouwsels uitgeprobeerd.”

Ik zet een mooie plaat op met klassieke muziek, daar hou ik persoonlijk heel veel van, geef hem de krant zodat hij ook iets heb om te doen terwijl ik in de keuken ben en ga aan de slag.

Eerst ga ik alle kastjes na om te zien wat ik nog in huis heb. Er ligt nog pasta in een kastje en ook nog een paar blikjes tonijn. En ik besluit een tonijn salade te maken. Oké het is dan wel een warme pastasalade, maar dat mag de pret niet drukken, toch! Met kleine snoeptomaatjes en wat slablaadjes dien ik het op, nadat ik er wat mayonaise en kruiden doorheen heb gedaan.

We gaan eten en de complementjes zijn niet van de lucht. Als toetje eten we zelfgemaakte kersenyoghurt. Ik had nog een pot kersen in een kastje staan, en in de koelkast ben ik een pak magere yoghurt tegen gekomen. Na het eten doen we samen de afwas. Eerst heb ik Paul laten afwassen, maar omdat het lang niet schoon werd heb ik hem aan het afdrogen gezet en ben zelf gaan afwassen. Mannen!

Nadat we de vaat gedaan hebben zitten we met zijn tweeën op de bank. En we zitten beiden voor ons uit te staren. We weten van elkaar waaraan we denken.

Hoe nu verder?

Paul neemt me in zijn armen en begint me te kussen. Samen beleven we wat er achtentwintig jaar geleden tussen ons gebeurd is.

Het lijkt wel een droom, een hele mooie zoete droom. En toch, op de één of andere manier weten we dat het de laatste keer zal zijn, dat we zo mooi de liefde bedrijven.

Maar ja, aan alles komt een eind en ook aan dit intieme samen zijn.

En dan vraagt Paul: “ga je met me mee naar Zuid-Afrika?”

Hij overrompeld me helemaal met die vraag.

“Dat kan je niet van me vragen, ik kan de kinderen echt niet missen”, zeg ik.

En dan vraag ik: “kan jij niet hier blijven?”

Geschokt kijkt hij me aan en zegt: “dat moet je echt niet van me vragen, ik heb het zo benauwd in dit klein kikkerlandje!”

“En nu?”, vraag ik.

“Ik ben bang dat onze wegen weer gaan scheiden”, zegt Paul.

“Ja, ik denk hetzelfde”, zeg ik.

En verder: “achtentwintig jaar geleden was ik te jong om bij je in Zuid Afrika te blijven, maar je begrijp toch wel dat ik de kinderen echt niet kan missen?”

“Ik begrijp het, ik denk dat het het beste is dat we nu afscheid gaan nemen en dat ik wegga.”

“Het is misschien wel het beste, inderdaad”, zeg ik.

’s Avonds lig ik in bed en denk terug aan alles wat er gebeurd is vandaag. Het afscheid nemen van Paul vanavond was heel moeilijk. Maar er waren toch wel mooie momenten, zoals de ontmoeting tussen onze dochter en kleinkinderen. En natuurlijk het mooie kettinkje die ik van Paul gekregen heb. En het mooie wat er tussen Paul en mij vanavond gebeurd is.

Vanmorgen had ik nooit gedacht dat de dag zo lopen zou. Het is zo gekomen omdat ik vanmorgen de wekker niet heb horen afgaan. Of dat ik spijt heb er over? Nee, niet helemaal. Maar het is wel zo dat ik opnieuw heb ontdekt hoe lief ik Paul wel niet heb. Én dat dat nooit meer zal over gaan. Ik zal altijd wel alleen blijven in mijn leven. Het is gewoon zo. En dan komen de tranen, en ik huil zoals ik nog nooit gehuild heb.

Dan denk ik eraan om mijn wekker te zetten. Ik moet immers weer vroeg op morgen en naar uitzendkrachtbureaus gaan om een nieuwe baan te vinden.

Ik pak de wekker en zie dat ik hem gisteren niet goed heb ingesteld. De wekker is gewoon vanmorgen niet afgegaan!